

ДОНАЛД УЕСТЛЕЙК ЛЕКА НОЩ!

Превод от английски: Ангел Маринов, 1997

chitanka.info

Болка. Непоносима болка в гърдите, в корема, в краката. А момичето пронизително стърже думите на песен и в мрака се мятат сиво-сини сенки.

„Аз съм Дон Дентън — натрапваше се мисъл. — Стреляха в мен.“

Но момичето продължаваше да крещи, бе невъзможно да се съсредоточиш. Усети как пропада, опита да удържи съзнанието си на ръба на пропастта и внезапно, почти вдървен от ужас, осъзна, че това не е сън и смъртта наистина посяга към неговата същност.

Трябваше да отвори очи, трябваше с цената на всичко да отвори очи. Да слуша тази кресла, да се вкопчи в думите на тъпанарската ѝ песен, да принуди мозъка си да работи.

„Лека нощ, лека нощ, светлините гаснат. Нека в прозорците ви светят звезди, ако сте самотни...“

В стаята беше тъмно, само телевизорът живееше своя сиво-синкав живот. Момичето завърши на някаква пронизваща нота и разтвори ръце в отговор на аплодисментите. И тогава той видя себе си — ето го, излиза на сцената, с щедра усмивка изпраща припърхващата към кулисите певица.

Той е Дон Дентън. Днес е сряда. От осем до девет вечерта по първи канал тече неговата програма „Дон Дентън шоу“, записана през деня. На телевизионен жаргон „Дон Дентън шоу“ се нарича „консерва“ — записва се в три подир обед, а се излъчва като пряко предаване в осем. Тъй синдикатите не могат да настояват за извънреден труд. Дентън задължително гледаше програмите си. Не от себелюбие, а от професионална добросъвестност.

Днес следобед, веднага след записа, обядва в „Атинската зала“ и веднага пое към къщи. Разбира се, сам. Не можеше да търпи някого до себе си по време на собственото си предаване. Дон ясно помнеше как влезе в жилището си, сложи джинси, спортна риза и мокасини, наля си чаша уиски и се опъна във фотьойла. На екрана се появиха надписите „Дон Дентън шоу“. Името му припламна трикратно, изцвили тромпет, камерата показва спуснатата завеса, тя се разтвори и се появи собствената му мутра, посрещната с взрив от аплодисменти.

Намръщи се. Твърде много аплодисменти... Ентусиазмът на клакьорите трудно се контролира, трябва да каже на звукооператора малко да ги тушира. Дон изписа няколко думи в бележника.

Лицето му на екрана се озари от неотразима усмивка. Заговори бързо, изстреля одобрения от дирекцията виц за правителството. Изчака смехът да стихне. След това обяви певицата. И тогава...

Зад гърба му вратата се хлопна. Обърна се нервно. Тече предаването му, дявол да го вземе, не може ли без досадници! Всички знаят, че в средите между осем и девет отсъства за всички — без изключения! В осветения хол изплува фигура, наметната по зимному — с доста широка шуба. Дентън така и не разбра дали това бе мъж или жена.

— Дявол да ви вземе — викна той, — нима не разбирате...

От средата на фигурата изригна жълт пламък, грохотът отекна между стените и в същия миг певицата отново подхвана своето пронизително „Лека нощ, лека нощ...“.

Бяха стреляли в него. Някой се бе вмъкнал в дома му и бе стрелял в него! Дон рухна във фотьойла. Нещо грамадно се въртеше из корема му, повдигаше му се. Но куршумът изглежда не беше там... Не в крака... Не и в корема... Беше тук! Отдясно на гърдите. Кофти място, много кофти.

Публиката започна да свири и да тропа. Дон извърна изкривеното си лице — поощрително се усмихваше на себе си от екрана, казвайки на комика: „Вие знаете, разбира се, колко трудно се свиква с нова кола...“

Трябва да позвъни за помощ! Куршумът е заседнал в гърдите му и това е кофти, много кофти място. Трябва да се надигне, да вземе слушалката, да набере номера... Опита се да опъне дясната си ръка и тя мигом отиде някъде далеч, на милиони километри. Направи опит да се наведе напред, но болката веднага го удари в главата. Лицето му се изкриви в ужасяваща гримаса. Половината му тяло бе парализирано. Само главата и ръцете ги биваше още за нещо. Смъртта се бе настанила в тялото му и го ядеше отвътре. Трябва веднага да повика бърза помощ, докато не се е добрала до сърцето му.

Отново се наведе напред, болката буквално го прониза и той закрещя. В отговор телевизорът се закикоти като луд. От екрана комикът му намигваше.

— За Бога! — простена Дон.

— Няма значение — отвърна комикът. — В багажника имам резервен двигател.

Телевизорът се разтреса от кикот. Комикът отново намигна на умирация, махна за поздрав и се отдалечи с походка на петел. Собственото му лице — здраво и гладко избръснато — се усмихваше след отиващия си комик:

— Великолепно, Еди, браво!

— За Бога! — прошепна Дон.

— А сега пред вас ще се появи... Кой ли? Познайте кой — питаше образът.

Кой? Кой го направи? Кой го застреля? Дон се опитваше да съшие мислите си. Нищо, някаква лепкава паяжина.

Ключ. Сякаш отново чу ужасяващото превъртане на ключа. На този свят само четирима имаха ключове от жилището му. Нанси, съпругата му. Бяха се разделили, но разводът още не бе оформен. Герб Мартин, неговият сценарист. Мъри Стоунмен, помощникът му. Еди Блейк, комикът, гвоздеят на програмите му.

Можеше да е всеки от четиримата. Всеки от тях знаеше, че по това време той си е вкъщи — задължително сам и пред телевизора. Всеки от тях имаше ключ. Един от четиримата?! Четирите лица се завъртяха като в танц пред съзнанието му — Нанси, Герб, Мъри и Еди. Затвори очи, опита се да се съсредоточи. И четиримата толкова го мразеха, че всеки от тях би могъл да дойде и да го простреля.

Стана му тъжно. Собственият му глас обяви от екрана:

— Моля ви, професоре.

Отвори очи. Боже мой, за малко да потъне завинаги в небитието, завинаги! Не! Трябва да остане жив! Кой от тях? Кикотът на публиката разтърсваше стаята. Дентън с усилие погледна към екрана. На сцената Еди Блейк завършваше номера си с професора. Той ли?

Еди Блейк откряна вратата на личната му гримборна.

— Искал си да ме видиш, Дон?

Беше шест и нещо, записът току-що бе завършил. Дон, седнал пред огледалото, изтриваше грима си. Не се обърна, когато в огледалото (до неговото лице) се появи лицето на Еди.

— Влез! — каза. — И затвори вратата!

Еди влезе, затвори вратата и някак неловко се облегна до стената. Щръкналата му перука стърчеше иззад кепето, гърбавият нос рязко се открояваше насред лицето, дългото му тяло потръпваше, сякаш

пришпорвано от нервен тик. Дон мълчеше. Сне старателно грима си и чак след това се обърна към Еди:

— Днес беше отвратителен. Не помня да си работил по-лошо.

Еди поруменя, лицето му се напрегна, но личеше, че се опитва да изглежда спокоен. Дон запали цигара, пусна бавно струйка дим (побавно от всякога) и попита:

— Пак ли започна да се цепиш, Еди?

— Какви ги говориш, Дон! — бързо реагира Еди.

— А може би бързаш да се чупиш, а? За да успееш за шоуто в Бостън, така ли?

— Бачкам на пълни обороти, Дон. Изцеждам се като куче.

— Шоуто е по първи канал — продължи лениво Дентън. — Знаят те само благодарение на моята програма. Закъде си без мен, Еди?

Еди не отговори. Така си беше. Цял живот бе бачкал в треторазредни вариетета и „Дон Дентън шоу“ стана за него перото от жар-птица. След като се появи в предаването, отвсякъде се заизсипваха покани. Една от тях бе от нощен клуб в Бостън. За Еди това означава много пари. И Дентън го знаеше.

— В договора е записано, че без мое съгласие нямаш право да излизаш никъде.

— Дон, аз...

— Досега гледах на номерата ти през пръсти, но край. Забранявам ти всякакви странични участия. Напомням ти, че бачкаш за мен. Край, Еди. Ще се видим на репетицията.

Обърнат към огледалото, Дон започна да разкопчава ризата си. Зад гърба му пребледнелият Еди направи крачка напред.

— Чуй ме, Дон, това не е сериозно...

Дентън не го удостои с отговор.

— Можеше да ме предупредиш... Разбирам, Дон, но в събота трябва непременно да бъда в Бостън. Вече обещах.

— Сам си си виновен.

— Но за мен това е много важно, Дон!

— Свършихме приказките, Еди.

Еди закрещя отчаяно:

— Ти сам изпорти предаването! Можеш да правиш номерата си само с предварително записан смях, бездарнико!

— Ах ти! — изрева Дентън. — Ще те смажа като въшка! Теб повече жива душа няма да те види! Ще миеш чинии за парче хляб!

През пелената от болка Дентън се опитваше да го различи — Еди Блейк? Наистина ли беше Еди Блейк? Имаше всички основания да го стори. Ако Дон влезеше в гроба, кой щеше да води предаването? Еди, разбира се. Смъртта на Дентън би била идеален трамплин за него!

В телевизора избухнаха нови гласове. Опита се да погледне към екрана. Рекламен клип. Мъж и жена, щастлива двойка, никакви проблеми — и тайната на тяхната сполука е в разтворимото кафе „Бюлинг“. Щастлива двойка. Помисли си за Нанси. И за писателя Герб Мартин.

— Реших да се разведа, Дон.

Той спря да дъвче:

— Не.

Тримата — Дентън, Нанси и Герб — седяха в „Атинската зала“. Нанси бе помолила за среща, като каза, че имат важен разговор.

— Не виждам никакъв смисъл да упорстваш, Дон — рече Герб. — Ти отдавна вече не обичаш Нанси. И тя не те обича. Не живеете заедно. Защо тогава?

Дон хвърли злобен поглед към Герб и насочи вилицата си срещу Нанси.

— Тя е моя жена. И ми принадлежи.

— Мога да се разведа и без твоето съгласие — каза Нанси. — Мога да замина за Невада...

— Ако има развод — отсеке Дон, — молбата ще подам аз. И не виждам защо трябва да напускаш този щат. Бъди сигурна, че ще намеря свидетели на съпружеската ти невярност. Още повече, че любовникът ти все още е в черните списъци.

— Това вече е изтъркано, Дон — промърмори Герб. — Колко време мислиш да размахваш този байрак?

— Ти си добър сценарист, Герб, и аз съм доволен от теб. Но знай, че трябва мъничко да си помръдна пръстчето, за да те изхвърлят не само от телевизията...

— Защо ни преследваш? — захлипа Нанси и седналите наоколо любопитно извърнаха глави. Дентън притисна устните си с хартиената салфетка и се изправи.

— Ти ме попита, аз ти отговорих.

— Мога ли да те помоля за една услуга? — рече Герб. — Постарай се по пътя към къщи да попаднеш под някое такси.

— Не се шегувай с него, Герб — каза Нанси.

— Сигурна ли си, че се шегувам? — сериозно попита Герб.

— Не, без шега, приятели — каза гласът от телевизора. — Анна и Ден наистина са най-добрата танцова двойка в света!

Облегнат назад, Дентън с отчаяние гледаше собствения си екранен образ. Движеше се свободно, смееше се, пляскаше с ръце. Беше жив, навредим, щастлив. Кой? Герб? Нанси? Напрягна се да си припомни силуета, мярнал се за миг в хола. Мъж или жена? Трудно беше да се определи — някаква неясна маса в косматото палто, черен контур върху фона на осветения хол. Под палтото пришълецът би могъл да бъде кльошав като Герб или дебелак като Мъри Стоунмен.

Анна и Ден, най-бездарната танцова двойка, тропаха по подиума. Зад кулисите дебелакът Мъри бършеше потното си чело, ръмжейки:

— Добре изглеждат, Дон, нали? По цялото крайбрежие се появиха великолепни отзиви за тях.

— Изглеждат отвратително.

— Ама ти сам се съгласи да ги пуснем!

— По твоя препоръка. Не бях ги виждал.

Мъри поклати глава:

— Разбира се, Дон, сам ги предложих.

— Колко ти бутнаха, Мъри?

Лицето на Мъри стана още по-алено, а устните му се свиха, за да придадат на образа му оттенък на оскърбена невинност.

— Как можа да си помислиш, Дон...

— Питам колко, Мъри?

Кръглото лице се издължи:

— Петстотин.

— Много добре. Ще ти ги удържа от хонорара.

— Честна дума, отзивите бяха страхотни. Ако искаш, ще ти покажа изрезките от вестниците.

Без да му обръща внимание, Дентън продължи:

— Не забравяй колко ми дължиш.

— Точно това исках да ти кажа — лявата ръка на Мъри притискаше кърпичката към челото. — Реших да изкарам нещо, за да започна да ти се издължавам от този месец. Това искаш, нали, Дон?

— Че после да ми плюеш в сурата и да захванеш свое бачкане, нали? Съжалявам, Мъри, трябваш ми тук.

— Нима съм решил да напускам, какви ги говориш!

— Лъжеш! Искаш да започнеш собствено шоу с Лиза Лайл!

Отново оскърбената добродетел:

— Кой ти е внушил такива идиотщини! Изобщо нямам...

— Засега не се притеснявам. Първо ще трябва да ми върнеш задълженията си със съответните проценти. Тъй че по-добре разкарай твоя мерак с Лиза.

Бурни аплодисменти. Танцьорите се покланят.

— Махай се и повече да не си ми се мернал пред очите!

Дон натъкми усмивката си и се показва от левия край на екрана.

— Като последен номер от нашата вечерна програма, скъпи приятели, ви предлагам да чуем една току-що изгряваща звезда. През март тя дебютира със собствено шоу и сигурно вече я познавате. На вашите екрани — Лиза Лайл!

Дентън виждаше как блестят покритите с емайл зъби на неговия двойник.

— Тя иска да започне с Мъри... — прошепна той на изображението си.

Мъри? Той ли го простреля? Кой? Пространството между него и телевизора се деформира и замъгли. Дон взе да премигва — често-често, изплашен, че това е краят. Сред пелената изплуваха образите на четиримата: Нанси и Герб, прегърнати и тържествуващи, Еди Блейк — малко встрани и с поглед отвисоко, Мъри — с искрящи от омраза очи.

— Кой от вас четиримата? — изхриптя Дентън.

— Когато умреш — рече Нанси, — ще мога да се омъжа за Герб.

— Когато умреш — рече Герб, — повече няма да ме плашиш с черните списъци.

— Когато умреш — рече Еди, — предаването ще водя аз. И то без предварително записан смях, бездарнико!

— Когато умреш — рече Мъри, — вече няма да съм ти задължен. Ще направя свое шоу с Лиза Лайл.

— Кой от вас? Кой?

— Спектакълът завърши, скъпи приятели — отвърна му образът.

— Почакайте! Стойте!

— Надявам се, че прекарахте една приятна вечер — продължи да се усмихва от екрана двойникът.

— Не си отивай! — прошепна Дентън.

Образът му помахна с ръка, сякаш молейки го да не се прави на глупак.

— Помогни ми! — закрещя Дон. — Набери номера!

За онзи от екрана нямаше нищо по-просто от това — трябваше само да вземе слушалката и да набере няколко цифри... Но идиотският образ от тъпата полирана кутия само махна — „бай-бай“ — с върха на пръстите си и изпрати въздушна целувка на умирация.

— Помогни ми! — изрева Дентън и се закашля.

Образът започна да се отдалечава, да се отдалечава и постепенно се разтвори в нищото:

— Обичам ви! Всичко хубаво! И лека нощ!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.